

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/42/2020
Identifikačné číslo spisu:	2315226163
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2315226163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. H. V., bývajúceho v R., E. XXXX/XX, zastúpeného spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom v Trnave, Hlavná 31, proti žalovanému J. F., bývajúcemu v R., Y. XXXX/XX, zastúpenému advokátom JUDr. Jaroslavom Véisom, Advokátska kancelária Véis & Partners so sídlom v Nitre, Štefánikova 22, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 35C/757/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. januára 2019 sp. zn. 25Co/227/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 31. mája 2017 č. k. 35C/757/2015-264 uložil žalovanému povinnosť bližšie uvedeným spôsobom ospravedlniť sa žalobcovi. Vo zvyšnej časti zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec odôvodnil ustanoveniami čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), § 11 ods. 1 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

1.2. V časti žalobcom namietaných príspevkov žalovaného v internetovom médiu súd dospel k záveru, že pri nich nie sú splnené predpoklady pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti spôsobenej zásahom do osobnosti fyzickej osoby a v časti ďalšieho uverejneného príspevku naopak vzhliadol oprávnenosť podanej žaloby, keďže kritika žalobcu ako verejnej osoby žalovaným presiahla obsahom, formou a cieľom rámec pravdivej, vecnej a objektívnej kritiky. Z textu tohto článku totiž žiadnym spôsobom nevyplýva, aké vyjadrenie/vyjadrenia, ktorými mal žalobca obhajovať zmluvu, boli klamstvom a ani to, z čoho možno vyvodiť, že konanie žalobcu ako primátora bolo účelové a zisťné (teda sledovalo zabezpečenie osobného prospechu). Z toho súd vyvodil záver, že za kritiku nemožno považovať tvrdenia - názory, ktorých výsledok nemožno vyvodiť zo skutkových okolností uvádzaných v opísanom skutkovom dejí. Ak potom na základe nepravdivého opisu skutkových okolností pisateľ článku vyjadril svoj hodnotiaci úsudok o skutočnostiach, ktorými môže zasiahnuť do práv chránených ustanovením

§11 a nasl. OZ, ide o úsudok, ktorý neumožňuje čitateľovi urobiť si vlastný úsudok o veci vychádzajúci z pravdivých skutočností a môže mať za následok aj skreslenie hodnotiaceho úsudku čitateľa (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2000).

1.3. Z obsahu inkriminovaného článku vyplýva, že žalobca mal obhajovať zmluvu aj za cenu klamstva, pričom ľudia zvyčajne klamú preto, že z toho majú osobný prospech. Na základe čoho k takémuto záveru žalovaný dospel však nemožno z obsahu článku zistiť. Zverejnením takýchto „nepravdivých“ informácií došlo k zásahu do práva žalobcu na ochranu dobrej povesti a mena žalobcu, teda práv chránených ustanovením §11 OZ. Ak by súčasťou článku bola špecifikácia, že žalobca verejne klamal na zasadnutí mestského zastupiteľstva vtedy, keď pri obhajobe zmluvy povedal, že tá bola niekoľkokrát prerokovaná v legislatívnoprávnej komisii, autor článku by tak poskytol čitateľom podklad, na základe ktorého formuloval on svoj hodnotiaci úsudok a zároveň by čitateľom umožnil vytvoriť si vlastný záver. V tom prípade by súd obranu dôkazom pravdy pripustil. Žalovaný však v článku žiadne informácie čitateľovi o podstate „klamstva“ žalobcu a jeho zisťnom zámere neposkytol. Dodatočné odôvodňovanie v rámci súdneho konania, navrhovanie rozsiahleho dokazovania, súd nepovažoval za akceptovateľné, a to vzhľadom na povahu zásahu. Zverejnením článku sa tvrdenia žalovaného dostali do „dispozície“ širokému a neurčitému okruhu čitateľov prostredníctvom digitálneho média. Dodatočné doplnenie týchto tvrdení na súdnom pojednávaní nie je spôsobilé zasiahnuť rovnaký okruh príjemcov tejto informácie a vyvážiť tak nedostatky zverejneného tvrdenia presahujúceho rámec pravdivej, vecnej a objektívnej kritiky, uzavrel prvostupňový súd.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. januára 2019 sp. zn. 25Co/227/2017 v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pretože sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozsudku (v rozsahu bodov 25, 38, 39, 41 - jeho prvé štyri vety jeho odôvodnenia), konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že žalovaným (odvolateľom) namietané konanie súdu prvej inštancie (nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov a nedostatočný výsluch svedka) nenapĺňa znaky porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože navrhované dôkazy ako dôkazy pravdy sa nevzťahovali k žalobcovi tvrdeným difamujúcim výrokom žalovaného v jeho článku a neboli jedinou a rozhodujúcou skutočnosťou pri posudzovaní dôvodnosti žaloby o ochranu osobnosti. Dôkaz pravdy bol pri kritike [hodnotiacich úsudkoch (t.j. v danom prípade, pozn.)] vylúčený preto, že dôkaz pravdy nemožno vykonať o subjektívnom kritickom hodnotení.

2.2. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaný (odvolateľ) potrebu dovypočutia svedka a vykonania dokazovania výsluchom všetkých ním navrhnutých svedkov (s ktorým nevykonaním tohto dokazovania sa súd prvej inštancie podľa jeho názoru v odôvodnení rozsudku vysporiadal - pozri odôvodnenie rozsudku bod 28) opieral o potrebu preukázať v spore stav MsBP, jeho hodnotu, príjmy a odpisy, nevýhodnosť zmlúv uzatvorených MsBP ako i podľa žalovaného pochybný postup pri ich uzatváraní, predovšetkým zmluvy o samotnom prenájme podniku, ktoré navrhované dokazovanie bolo (aj) podľa odvolacieho súdu skutočne nepodstatné pre daný spor. Predmet skúmania súdom prvej inštancie bol výhradne zameraný na obsah článkov a príspevkov žalovaného, teda či tieto zverejnené prejavy žalovaného boli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv, pričom odvolateľ závery súdu prvej inštancie týkajúce sa napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku vo vzťahu k uvedenému odvolaním nespravil predmetom prieskumu odvolacím súdom, uzavrel odvolací súd.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), a to podľa § 420 písm. f/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. Navrhol rozhodnutia nižších súdov zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Následne citoval označené zákonné ustanovenia a čl. 26, 30 a 48 ústavy.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP žalovaný - s istou dávkou rozporuplnosti - poukázal na nesprávnu aplikáciu § 470 CSP nižšími súdmi v tom, že „neexistoval dôvod na znemožnenie výsluchu svedka Ing. F.“, ktorého svedeckú výpoveď (a ďalších svedkov, pozn.) navrhol (aj) žalobca. V ďalšom žalovaný opísal priebeh výsluchu dvoch kľúčových svedkov (Ing. F. a Ing. F.), namietal ich kamarátsky vzťah a nedovypočutie svedka Ing. F., čo považoval za rozporné s čl. 2 ods. 2, čl. 3, čl. 4

ods. 2, čl. 6 a čl. 8 CSP. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 276/2014, dovolacieho súdu sp. zn. 3ICdo/204/2009 (zrejme 3Cdo/204/2009, pozn.), odvolacieho súdu sp. zn. 24Co/105/2013 a na nevypočutie aj ďalších navrhnutých svedkov. Polemizoval s ďalšími názormi vyslovenými nižšími súdmi, formuloval vlastné skutkové zistenia, kritizoval hodnotenie vykonaných dôkazov v prospech žalobcu a predkladal ďalšie dôkazy.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnymi závermi nižších súdov. Uviedol, že žalovaný nepreukázal existenciu dôvodov prípustnosti dovolania a preto je potrebné toto dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP (vytýkaný proces dokazovania, pozn.) uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nie je podľa viacerých rozhodnutí ústavného i dovolacieho súdu vadou zmätočnosti. Poukázal tiež na to, že dovolateľ nie je oprávnený predkladať v rámci dovolania ďalšie návrhy dôkazov.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domáčať sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

10. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (ods. 2).

10.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3.1.).

11. Žalovaný v podstatnom namietal, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy (výsluchy svedkov) a preto nemal možnosť preukázať ním tvrdené skutočnosti (pozri bod 3.1.).

11.1. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP (bod 10) zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11.3. Vo vzťahu k dovolacej argumentácii žalovaného ohľadne nevykonania všetkých navrhnutých dôkazov najvyšší súd uvádza, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, I. ÚS 52/03).

11.4. Odvolací súd v tejto súvislosti správne poukázal na názor ústavného súdu (nález sp. zn. I ÚS 350/08), že „kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 OSP)". Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa ústavného súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.

11.5. V posudzovanom prípade oba nižšie súdy primeraným spôsobom vysvetlili, prečo nevykonali ďalšie dokazovanie vo veci. Prvostupňový súd v tejto súvislosti uviedol, že s prihliadnutím na

rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/61/2000 sa „zaoberal výhradne obsahom článkov a príspevkov z pohľadu, či obsahujú pravdivý a úplný opis skutkového deja a dostatok pravdivých skutočností, ktoré čitateľom umožňovali vytvoriť si vlastný úsudok vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku vyslovenému žalovaným vzťahujúcemu sa na žalobcu. Nakoľko ostatné dôkazy navrhované stranami sporu sa k predmetu konania nevzťahovali a ich vykonávanie by bolo zásadne ne hospodárne, súd tieto dôkazy nevykonával" (bod 28 jeho odôvodnenia). Pri posudzovaní obsahu inkriminovaného článku potom prvostupňový súd konštatoval, že z jeho textu „nevyplyva, aké vyjadrenie/vyjadrenia, ktorými mal žalobca obhajovať zmluvu, boli klamstvom a ani to, z čoho možno vyvodiť, že konanie žalobcu ako primátora bolo účelové a zištné (teda sledovalo zabezpečenie osobného prospechu)" (bod 39 jeho odôvodnenia). Ak potom žalovaný až v priebehu súdneho konania vysvetľoval, v čom „klamstvo" žalobcu spočívalo a navrhol za týmto účelom vykonať širšie dokazovanie, prvostupňový súd toto odmietol s tým, že tak mal učiniť (aspoň v základných rámcoch, pozn.) v inkriminovanom článku. V takomto prípade by súd ďalšie dokazovanie pripustil. «Žalovaný však v článku žiadne informácie čitateľovi o podstate „klamstva" žalobcu a jeho zištnom zámere neposkytol. Dodatočné odôvodňovanie v rámci súdneho konania, navrhovanie rozsiahleho dokazovania, súd nepovažoval za akceptovateľné, a to vzhľadom na povahu zásahu. Zverejnením článku sa tvrdenia žalovaného dostali do „dispozície" širokému a neurčitému okruhu čitateľov prostredníctvom digitálneho média. Dodatočné doplnenie týchto tvrdení na súdnom pojednávaní nie je spôsobilé zasiahnuť rovnaký okruh príjemcov tejto informácie a vyvážiť tak nedostatky zverejneného tvrdenia presahujúceho rámec pravdivej, vecnej a objektívnej kritiky» (bod 41 jeho odôvodnenia), uzavrel prvostupňový súd. S vysloveným názorom sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý v tejto súvislosti dodal, že „nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov a nedostatočný výsluch svedka ... nenaplnia znaky porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože navrhované dôkazy ako dôkazy pravdy sa nevzťahovali k žalobcom tvrdeným difamujúcim výrokom žalovaného v jeho článku..." (bod 21 jeho odôvodnenia).

11.6. Podľa názoru dovolacieho súdu záver nižších súdov o nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov a nedostatočnom výsluchu svedka nebol zjavne neodôvodnený, nechýbala mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci. Rovnako tak nevykonaním navrhnutého dôkazu nebol žalovaný postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní.

12. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalovaného v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP

13. Žalovaný podal dovolanie tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP, avšak dôvody tohto dovolania explicitne ani implicitne (za použitia výkladového pravidla podľa § 124 ods. 1 CSP) z podaného dovolania nevyplyvajú (pozri bod 3 a 3.1.).

13.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13.3. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

13.4. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ

povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

13.5. V ustanovení § 428 CSP sa za jednu z náležitostí dovolania považuje aj uvedenie toho, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody). Civilný sporový poriadok v ustanovení § 421 spája dôvod dovolania s právnym posúdením veci. Spôsob ako treba jednotlivé dovolacie dôvody vymedziť upravujú ustanovenia § 432 až § 435 CSP. Dovolateľ v dovolaní však dovolací dôvod resp. dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP takto nevymedzil (pozri bod 3 a 3.1.). Z obsahu dovolania je možné vyvodit' len jeho nespokojnosť s rozhodnutiami súdov, polemiku s ďalšími názormi vyslovenými nižšími súdmi, formulovanie vlastných skutkových zistení, či kritiku hodnotenia vykonaných dôkazov. Dovolateľom podané dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP teda neobsahuje riadne vymedzenie dovolacích dôvodov. Dovolanie preto nesplňalo náležitosti vyžadované citovaným ustanovením § 428, čo malo za následok jeho odmietnutie v zmysle ustanovenia § 447 písm. d/ CSP.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.